

Návod, jak porozumět chvalozpěvu:

1. PŘECÍST JEJ CELY
2. PROHLÉDNOUT SI FOTOGRAFII
3. ZÚČASTNIT SE PŘÍŠTI STEZKY, EVENT. ZALOŽIT TAK (TURISTICKÝ AKADEMICKÝ KLUB) NA VLASTNÍ FAKULTĚ

Sloka 1. SVĚTLO

Českosaské Švýcarsko. Skály, pískovce. Tmavězelený mech. Růžové slunce filtrované barevným listím. Zelené, hnědé, rezavé a kanárkově žluté listí. Bizarní tvary skalních masívů. Letité balvany mají v sobě dólky jako po nešlovicích. Skály se k sobě zimomřivě choulí. Je téměř bezvětrí. Dole, pod korunami stromů, je cítit tlani. Tlani, které se zdá být všobecná a proniká i námi. Má lá vůně podzimu. Člověk si do kamene vtěsal stupínky, úzké průrvy překlenují můstky se „zbrdlením“. Opar z mlhy visí nad krajem jako záclona a dává svým barvám akvarelové tóny.

Sloka 2. VLAK

Zvláštní vlak, podzimní pták. Od Děčína ke Hřensku vyplívá je hloučky študáků. Mladé dámy i mladí pánové jsou všelijak žertovně postrojeni. Tu děvčata z chemie, modrými bekovkami ozdobeny jsouce, bujně se řehotají. Jedna, podsaditá, polnicí ke rtům tiskne a troubí co nejsilněji. Onde zas hoch ve svrčku požárnícké uniformy a s buřinkou diskutuje s příslušníkem. Aby si raději vyložení odpáral, nabádá hoča příslušník. Ostrůvek v tomto mumrají tvoří pouze hrstka poddůstojníků-absolventů, na Stezku spe-

ciálně uvolněných od svých N-tych útvarů. Pokud sami nepřijmou, udržují aspoň minimální dekorum před udívenou veřejností. Zatímco jsem napjatě sledoval študácké kratochvíle, strčil mi někdo do bafouhu dlažební kostku.

Sloka 3. PÍSNÍČKA

Do hospody cestu ještě známe, kdo nepije, ten je mezulán: Vukó, vrkó, vrkó, my sucho v krku máme, nálada žádná není. Jestlipak se najde hodnej pán, kterej nám dá nalejt piva džbán, vrkó, vrkó, vrkó, my sucho v krku máme, nálada žádná není. O zítřejší den se nestaráme, v hospodě je každej študák pán.

Co vyžebráme, do piva dáme a když se napijem tak dál poputujem, do hospody cestu ještě známe, kdo nepije, ten je mezulán. Quo usque Catili, Catili, quo usque Catili, Catilina. My máme v pr, my máme v pr, my máme v prdeli barnardýna.

Sloka 4. HOSPODY

Stejně jako příroda, jsou i ony v tuto dobu vylištěné. Což je dobrý. Stejně jako v někte-

STEZKA 8/67

řích pražských, je i ve vesnicích hospodách hausný pivo. Což je špatný. Hostinští jsou alergičtí na zpěv, číšníci s námi jednájí jako s kriminálníky. Jinak je ale útulno. Zahuleno, zazpíváno. Vícero nadějných kytaristů doprovází chraptivé mužské barytony a chraptivé dívčí soprány. I dva houslisti se našli, a díky jim je sluze saloonu z doby Billyho Kida skoro dokonalá. Hnusný pivo, o kterém byla řeč, spolu s konzumní vodkou, znemožňují autorovi pokračovat v pozorování, byť nesoustavném. Totéž vstřebáno, nutí jej po hodině opakovat nahlas: „interitoriální, interitoriální“, aby dokázal, že je střízliv. Po další hodině, v přestávkách žaludečních křečích, zjišťuje, že marnost nad marnost, a všechno je marnost.

Sloka 5. PUTOVÁNÍ

Je trnitá. Hlavně ve skalních průřvách, kde jsou jen kluzké dřevěné přičky a prostor pro hubičoury. Sotva se protáhneš. Běda, kdybys uklouzl. Zapasoval by ses mezi skály. A přátelé, ač jistě neradí, museli by tě tam nechat vyhnít. Takže klíčák cesty trvá na některých místech i hodinu. Dostatečnou odměnou je krásný výhled do kraje třetího dne. To už jsme v Lužických horách, nedaleko Nového Boru, kde právě osla-

vují uvedení nové sklárny 80 provozu. My zatím tiše oslavujeme podzimní slunce a suchý, jasný vzduch, který dovoluje dohlédnout až k Řípu a do Saska. Opodál útesu se bábilivě krčí pár mastňáků. Jsou v menšině, je totiž po sezóně.

Sloka 6. TOLŠTEJN

Býval to kdysi loupežnický hrad. Teď patří študákům i s restaurací, půvabně přilepenou ke zřícenině. Tady končí naše pouť. Naše, to znáčí šestí set stezkařů. V hospodě je narváno a zpívá se z plných plic. Staří známí z jednotlivých tras (je těch tras dvanáct) se tady zase potkávají. Jsou mezi nimi staří víc a vícice (dámý prominou), kteří se pyšní odznaky všech osmi stezek a navíc ještě různých polských „Rajdů“. Halasně se zdravice, pivo pije. Halasně zpívají. Je čas k závěrečnému ceremonálu. Ten je co nejméně oficiální. Nesmí chybět volba Mlá Stezky. Nejde tolik o krásu, ale o zdátost. Rozhodujícím kritériem je tedy „Přív na dálku“. Soutěž je dramatická, vybrané reprezentantky horlivě povzbuzovány. Vítězná Mlá doplnila (pozn, autora) neuvěřitelných dvanáct metrů. Za známku ještě stojí dekorování vždy třmi nejvýznamnějších postav trasy řádem „Sedé podkovy“. Aby zdůraznil, že ceremonály mají být krátké, spustil se. Děšť. Nezlomeni ná duchu, odcházíme vřichní hospodit.

Sloka 7. NAZPĚT

Zvláštní vlak, podzimní pták. Vyplívl unavené stezkaře ve dvě ráno v Praze na Masaryčce. Mohutný proud se valí ztlachými peróny. Poslední stisky rukou, písnička na rozloučenou. Halekání se všech koutů. Sigi saga, sigi, sagi! Heja, heja, heja! Jak, jak, jak? TAK, TAK, TAK!

Jaký tedy chvalozpěv?, ptá se. Inu, kdo neprožil, nepochopí. Proto jediná rada, i když ne pro každého, je obsažena v bodu 3. úvodního návodu. Aboj!

A propos: Příští Stezka, pořádaná Turistickým akademickým klubem při strojně fakultě ČVUT, se koná na jaře roku 1968. Zájemci nechť si mnozí lýtkal

FOTO: ALEXANDR MICHL

CESTOU STEZKOU

ALEXANDR MICHL